

загорѣха и пламнаха, азъ се обтегнахъ предъ огъня, запушихъ и си помислихъ, че предъ такъвъ огънь не се е грѣялъ дори и доисторическия човѣкъ.

Бѣхъ вече свършилъ вечерата и свързвахъ ранца, когато въ гората нѣщо пропука. Това пукане не идѣше отъ огъня, защото боровъ огънь не пука. Дълго се услушвахъ и гледахъ откъмъ гората, какво може да се зададе. Ако е мечка, тя при огъня нѣма да дойде, но възможно е да е мечка, която обикаля наоколо и като види, че нѣма овци или другъ добитѣкъ, ще си отиде. Въ всѣки случай, обаче, и да бѣ мечка, въ тъмнината нѣмаше да ѝ стрелямъ, както правятъ и най-опитнитѣ ловци, защото не знаешъ, ще я убиешъ ли, или само ще я наранишъ и тогава, при втория случай, за жбитѣ и ноктитѣ ѝ трѣбва да се държи добра смѣтка. Най-после азъ съмъ тръгналъ за кози, а не за мечки. Ако е мечка, нека си отиде по-живо и по-здраво. Това, което ще намѣри отъ мене, нека ѝ дойде отъ Бога—помислихъ си и се обърнахъ съ грѣбъ къмъ огъня.

Но ето нѣщо пакъ изпука. Като че нѣкой скърши съ колѣно сухъ, тънѣкъ клонъ и вече по-близу.

Станахъ и взехъ пушката.

И дветѣ ѝ цеви бѣха заредени.

Провлѣкохъ се на колѣне презъ скалитѣ и се дохванахъ до гората, гдето се засѣлнахъ до дънера на една стара ела, по клонитѣ на която висѣха дълги кичори мѣхъ. Изрѣдко до мене достигаха заритѣ на огъня. Нищо не се виждаше. Дори и да бѣ мечка, пакъ въ сѣнката не можехъ да я забележа. Повърнахъ се обратно на полянката и заставахъ съ оржието правъ, да чакамъ, какво ще се появи.

Не чакахъ много.

Скоро между две елхи се показа една...

Волска глава!

Една голѣма волска глава съ лисо на челото и муцуната и съ голѣми полукръгли рокове, подадени